

## ∞ Het Beest II ∞

*Christian Deterink*

Staan voor het dode lichaam van haar echtgenoot besepte Fariah Ciranto dat ook haar eigen leven voorbij was. Ze hijgde zwaar, was bezweet over haar hele lichaam en haar handen trilden. Gebiologeerd keek ze hoe de plas bloed rond het hoofd van haar man steeds groter werd. Bijna alsof het de eerste keer was dat ze bloed zag en dat was natuurlijk niet zo. Maar het was wél de eerste keer dat ze het bloed van haar man zag, besepte ze grimmig. Eindelijk zag ze eens een keer zijn bloed vloeien, in plaats van andersom!

*Hij is dood!* De wanhoop welde weer in haar op en ze merkte nauwelijks dat ze de zware koperen vaas waarmee ze het hoofd van haar man had ingeslagen uit haar hand liet glijden. Het voorwerp kletterde luid op de tegelvloer. *Mijn God, wat heb ik gedaan? Mijn leven, ik heb mijn leven vergooid!* Ze probeerde wanhopig haar ademhaling weer onder controle te krijgen. Het lukte niet en ze zag sterren voor haar ogen. Duizelig zakte ze neer op haar knieën naast het lichaam van haar man. Het verdriet nam nu echt bezit van haar en ze begon heel zachtjes te huilen, als iemand die alle leed van de wereld op zich draagt, maar nauwelijks de fysieke kracht heeft daarover nog te treuren.

Als nu iemand binnen zou komen in hun kleine woonkamertje, bedacht ze met een gevoel van ironie, dan zou die ongetwijfeld denken dat zij treurde om de dood van haar man. Maar het tegendeel was waar: de dood van haar man deed haar niets, helemaal niet. Haar man was een ongelooflijk zwijn, een vreselijk varken. Nee, een beest, bedacht ze, dat was perfect op hem van toepassing. Iemand die zijn laagste driften botviert ten koste van alles en iedereen, en met name zijn eigen vrouw. Een beest dat iedereen dat in zijn pad staat verslindt. Nee, ze wist één ding heel zeker: door zijn dood was de wereld beter geworden.

Nee, ze treurde niet om haar man, maar om zichzelf. Want ze wist maar al te goed dat ze met zijn dood ook haar eigen doodsvonniss had getekend. Ze liet haar hoofd in haar schoot zakken en hilde zacht met lange uithalen...

Uiteindelijk wist Fariah de kracht te verzamelen op te staan. Ze bekeek het dode lichaam van haar man met betraande ogen. De plas bloed rond zijn hoofd was inmiddels potsierlijk groot. Dat een man zoveel bloed bevatte! Ter hoogte van zijn rechteroor zag ze de wond zitten, een gapend zwart- en roodgekleurd gat. Ze had hem goed geraakt, besepte ze, heel goed. Misschien had al haar gram van de laatste jaren wel in die ultieme klap met die koperen vaas gezeten...

Ze bestudeerde het gezicht. Zelfs zijn doodsmasker vertoonde nog die brute grijns op de lippen die zij de laatste jaren zo had verafschuwde. Zijn ogen stonden wijd open, in een verbaasde blik,

alsof hij nog steeds niet kon geloven dat zijn eigen hoer en sloofje hem fataal was geworden. Die ogen, daar was zij ooit verliefd op geweest, lang geleden, besefte ze. Herinneringen schoten opeens door haar hoofd, van lang geleden. Ze wist het nog zo goed. Op een zekere dag, ze was misschien zestien of zeventien geweest, had haar vader aangekondigd dat een verre neef, Rachid, hun huis zou bezoeken en uit haar en haar vier zussen een vrouw zou uitzoeken. Het was een geschikte huwelijkskandidaat, verzekerde haar vader haar: hij was alom gerespecteerd en een devoot moslim.

Ze wist nog hoe spannend ze het allemaal had gevonden, als het naïeve meisje dat ze toen was. De hele dag was ze bezig geweest zichzelf op te dirken. Tenslotte waren zij en haar zussen tegen de avond gepresenteerd aan Rachid, die was gezeten met haar vader en nog enkele ouderlingen. Ze was meteen voor hem gevallen. Die broeierige ogen, die de vijf meisjes nu één voor één nauwgezet keurden. Zijn fijne wimpers, de lichte kleur van de irissen, die ... mysterieuze blik. Haar adem had in haar keel gestokt en ze had geen woord kunnen uitbrengen toen Rachid haar had aangewezen.

Och, hoe gelukkig ze was geweest! De spanning en de drukte tijdens voorbereidingen voor het huwelijk, de prachtige en grootse bruiloft, haar eerste nacht met Rachid, het had wel een droom geleken ...! Als tienermeisje had ze zich geen beter lot kunnen voorstellen. Zonder een moment te twifelen had ze haar nieuwe man gevolgd naar zijn woonplaats Banda Atjeh, vol vertrouwen in de toekomst.

Ach, dacht Fariah, terwijl ze de tranen uit haar ogen wreef, wat wist ze toen nog van het echte leven? De echte wereld? Haar blik viel op de handen van haar man, die zelfs in zijn dood tot vuisten ineengeknepen waren. Zelfs in zijn dood leek hij nog van zins haar te lijf te gaan. Hoe vaak hadden die handen haar niet geslagen? Ze wist het niet...

Ze schrok op van een geluid van buiten, waardoor ze ineens weer bewust werd van de wereld om zich heen. Angstig schoot haar blik heen en weer door haar kleine woonkamer. Maar ze zag tot haar opluchting dat alle gordijnen nog dicht zaten en dat de deur nog op slot was. Ze was veilig, niemand zou haar betrappen, nu nog niet. Ze had nog even respijt.

Afwezig liep ze naar het kleine keukentje en waste langzaam en methodisch haar handen, die gedrenkt waren in bloed. Waar was het mis gegaan, dacht ze, waar was de droom uiteengespat? Al na een paar maanden, bedacht ze. Want eigenlijk had Rachid, de man die ze aanbad als een heilige, zich al heel snel na hun huwelijk steeds meer ontpopt als de dronkaard, driftkikker en ongelooflijke bruid die hij eigenlijk was. Toch had het nog lang geduurd voor ze uiteindelijk was beginnen te begrijpen welke gedachten er ècht schuil gingen achter die broeierige blik in zijn ogen, die ze in het begin zo spannend had gevonden. Hij beschouwde haar als zijn bezit, waar hij alles mee kon doen. Zijn slavin en degene die zijn kinderen moest baren...

En exact daar was het ècht mis gegaan, bij haar beoogde rol als moeder. Want haar eerste kind werd dood geboren. De miskraam had Rachid razend gemaakt van verdriet en woede. En na de tweede miskraam en het vonnis van de dokters dat ze onvruchtbaar was geworden, was die

woede nog veel duisterder en intenser geworden. En hij had zijn woede gericht op haar, de vrouw die hem in de schande stortte door niet voor nageslacht te zorgen.

Vanaf dat moment waren het slaan, de brute verkrachtingen en de mentale onderdrukking echt begonnen. Vier jaar lang, tot aan vandaag toe, had hij haar fysiek en mentaal proberen stuk te maken. En het was hem bijna gelukt... Want wat kon ze tegen hem uitrichten? Hij was zo veel sterker dan haar... Ze had kunnen weglopen, maar waarheen? Ze had niets. Haar familie zou haar niet hebben geaccepteerd als ze hen de schande toebracht door haar echtgenoot te verlaten. Vrienden? Die had ze in al die jaren in Banda Atjeh nauwelijks gemaakt. Ze kon geen kant uit...

Fariah sjokte rusteloos door de kamer. Met een gevoel van verlies bekeek ze de spulletjes in de kamer, die ze zo nauwgezet had verzameld. In al die jaren was dat één van de weinige dingen die haar nog vreugde hadden gegeven: het gezellig inrichten van het huis, het creëren van een warm nest. Maar ze beseftte dat ze dit ook allemaal kwijt was. Dat ze hier zou blijven was immers uitgesloten. Hoe kon dat ook, nu ze haar man had vermoord?

Haar blik viel op de bank, waar het boek nog opengeslagen lag. Het was een tekstboek over verpleging. Hoezeer ze ook door haar man was onderdrukt, ze had altijd geprobeerd vooruit te komen. Ze had zichzelf goed leren lezen en ongeveer een jaar geleden was het idee opgekomen om in de verzorging te gaan werken, zodat ze vaker het huis, dat steeds meer op een gevangenis was begonnen te lijken, kon verlaten. Dat Rachid fel tegen het idee gekant was had haar er niet van weerhouden zich verder in haar mogelijkheden te verdiepen. En juist dit tekstboek, dat ze nu twee dagen had, was de reden geweest voor hun laatste fatale ruzie...

“Wat doe je?”, hoorde ze de stem van Rachid. Fariah schrok op uit haar boek, want ze had hem niet horen binnenkomen. “I-ik lees”, stamelde ze terwijl ze het boek haastig dichtsliep. Waarom besloep Rachid haar de laatste tijd steeds?, bedacht ze zich.

Rachid stapte naderbij en ze kon de vieze geur van drank en tabak ruiken. Hij had weer eens gedronken. Hij rukte het boek uit haar handen en bekeek de voorkant. Hij las bijna als een kind, dacht ze licht verwonderd, hij prevelde de woorden die hij las zachtjes mee. Ze schrok op toen Rachid met een vinnige zwiep het boek op de hoek van de bank gooide. Hij keek haar woedend aan:

“Ik had je nog zo gezegd!”

Haar hart kromp ineen van angst. Problemen wist ze, grote problemen.

“Waarom zou ik hele dagen thuis blijven?”, hoorde ze zichzelf als in een droom in rap tempo zeggen, “ik heb geen kinderen te verzorgen en het huishouden kan ik makkelijk aan...”

“Snap je het dan niet”, gromde Rachid en hij pakte haar bij de polsen en sleurde haar overeind. Ze snapte het wel, natuurlijk. Hij wilde niet dat ze ging werken omdat daarmee leek dat Rachid hen beiden niet kon onderhouden. Het zou ten koste gaan van zijn eer. Zijn Heilige Eer! Maar zijn eer kon haar zo langzaam niets meer schelen. Kon hij niet voor één keer aan haar denken?

“Ik wil het graag Rachid, en ik ga het doen ook”, zei ze. Ze kon nauwelijks geloven dat ze het lef had gehad dat te zeggen. Hetzelfde moment voelde ze hoe haar wang in lichterlaaie werd gezet toen Rachid haar met vlakke hand sloeg. Het beest was nu echt in hem ontwaakt...

“Rotwijf!”, brulde hij nu, “ik vervloek de dag dat ik je getrouwd bent, onwaardige hoer. Je dompelt me steeds weer in schande!”

Hij sloeg haar nu met zijn vuisten. Ze kwakte hard tegen een muur en hief haar armen op om de slagen af te slaan. Normaliter zou ze de slagenregen gelaten over zich heen laten komen, hopen dat het beest snel uitgeraasd was. Maar niet nu. Ze wist niet wat er anders was geworden, maar nu maakte elke slag haar woedender. En de woede gaf haar onvermoede krachten. Ze graaide om zich heen en vond de koperen vaas die ze een week geleden op de kasbah had gekocht. Ze wist nog hoe blij ze ermee was geweest, alsof ze dit moment had voorvoeld. Ze haalde er woest mee uit en trof Rachid tegen zijn romp. Hij wankelde achteruit, nauwelijks aangedaan door de slag en eerder verbaasd. Dit had hij nog nooit meegemaakt! Hij kneep zijn ogen ineen tot smalle spleetjes en ze besepte dat ze hem nu echt razend had gemaakt. Ze probeerde wanhopig weg te kruipen, maar haar man pakte haar ruw vast bij het haar en draaide haar naar zich toe. Ze keek hem woedend aan. Het leek wel alsof ze het Kwaad zelf in de ogen keek, maar toch slaagde ze er in haar blik niet af te wenden.

“Gaan we nog terugstribbelen ook, smerige hoer? Dat zal je berouwen!” En hij trok ruw een pluk haar los. Ondanks de intense pijn bleef ze hem aankijken en ze spoog hem vinnig in het gezicht. Met een van afschuw vertrokken gezicht liet Rachid haar los, en streek de fluim met een hand weg. Opnieuw leek hij eerder verbijsterd dan aangedaan.

“Ik maak je dood”, gromde hij toen. Het klonk als een mededeling en ze twijfelde er geen moment aan dat hij het meende. Ze probeerde in echte doodsangt van hem weg te komen toen ze bij toeval opnieuw de vaas beroerde. De vaas, dacht ze! Terwijl ze vanuit haar ooghoeken zag hoe Rachid haar besprong greep ze het ding stevig vast en haalde uit. Ze raakte hem vol op het gezicht met de voet van de vaas en ze hoorde hoe zijn neus brak. Meteen begon het bloed krachtig te stromen.

Rachid deinsde terug en uitte enkele gesmoorde vloeken. Met een kracht en overtuiging die ze van zichzelf niet kende werkte ze zich half overeind en haalde opnieuw uit. Al haar woede en frustratie legde ze in die ene slag. Het leek wel alsof de tijd vertraagde en ze hoorde duidelijk het woesj-geluid dat werd veroorzaakt door de luchtverplaatsing. Nog voor Rachid wist wat er gebeurde raakte ze hem vol op de zijkant van het hoofd, net boven zijn oor. Zonder een kink te geven zakte haar echtgenoot in elkaar. Verwonderd bedacht ze dat het er inderdaad net zo uitzag als een omvallende zak aardappelen, precies zoals het cliché al zei. Er trok nog één keer een siddering door zijn lijf en toen verslakte het. Het duurde even voordat ze besepte dat hij dood was, echt dood.

Fariah zakte ineen op de bank en begon wezenloos door het tekstboek te bladeren. De verzorging ingaan, ze had er zo'n zin in gehad. Maar nu was dat alles onmogelijk geworden. Wat moest ze doen? Zichzelf maar aangeven bij de politie? Wachten tot de politie haar zelf oppakte? Dan zou

ze in het levenslang in het gevang belanden. Als ze al niet volgens wetten van de Shar'ia zou worden gestenigd. Vluchten? Ze kon alleen terug naar haar familie en zelfs dat was geen optie, want het leed geen twijfel dat haar familie haar zou uitstoten als ze zouden horen hoe ze haar man had vermoord.

Nee, haar toekomst leek uitzichtloos. Volstrekt uitzichtloos.

Langzaam stond ze op. Zonder precies te weten wat ze deed liep ze naar de deur en opende ze het slot. Ze stapte de drempel over. Even werd ze verblind door het felle ochtendlicht. Het beloofde een prachtige dag te worden. Voor de Christenen was het een feestdag, besefte ze, zij vierden de geboorte van hun Christus, voor de tweede dag alweer. Zij vierden nieuw leven, terwijl zij het einde van het hare betreurde.

In een soort waas begon ze richting het strand te lopen. Gedachten drongen zich in razend tempo op in haar geest en verdwenen weer. Tot ze werd opgeschrikt door een raar geluid. Ze keek verbaasd op en hoorde het nu duidelijk. Een duister geraas alsof de hele wereld zich begon op te richten. Toen zag ze het water. De muur van water. Het kwam in een duizelingwekkend tempo op haar af, alles in haar pad meesleurend, auto's, bomen, mensen.

Het was zo onwerkelijk dat ze eerst niet geloofde wat ze zag. Het leek wel alsof de hele oceaan zich had omgekeerd om al het omringende land te verzwelgen, alsof de oceaan nog niet groot genoeg was.

Door de doodsangst kreeg ze haar zinnen terug. Ze keerde zich om op haar hielen en begon te rennen, te rennen voor haar reeds verloren gegane leven. Het lawaai werd nu snel luider en nu hoorde ze ook duidelijk het gegil. De kreten van mensen in doodsangst, afschuwelijke doodskreten vlak voordat ze werden verzwolgen en vermorzeld.

Ze bereikte haar huis en stormde naar binnen. Met twee treden tegelijk stormde ze de trap op naar de bovenverdieping. Ze was nog niet boven toen ze voelde hoe het water met een immense klap tegen het huis sloeg. Het gebouw kraakte in al haar voegen en even wist ze zeker dat het hele huis door het water zou worden verzwolgen.

Maar dat gebeurde niet. Ze bereikte veilig de bovenverdieping en klom via de ladder het dak op. Ze liep naar de rand en vanaf die plaats zag de vloedgolf aan zich voorbij trekken. Het huis bleek maar nauwelijks hoog genoeg te zijn om er boven uit te komen. Ademloos bekeek ze de onmetelijke kracht van het water, dat alles verwoestte op haar pad. Bijna alles, want dit robuuste stenen huis, waar Rachid altijd zo trots op was geweest, hield het. Ze voelde het kraken en schudden, maar ze wist opeens zeker dat die het zou houden.

Beneden haar was het water dwars door alle ramen en deuropeningen van de benedenverdieping geslagen om de hele huisraad kapot te slaan en mee te sleuren naar buiten. Even meende ze zelfs een restant te zien van haar mooie salontafel. Toen verstarde haar blik. Rachid! Zijn lijk was ook uit het huis weggesleurd door het water, en was nu blijven steken in de takken van een boom.

Toen ze zijn lijk zag voelde ze nog steeds de angst die ze de afgelopen jaren steeds voor hem had gevoeld. Toen zag ze hoe de takken door de kracht van de vloedgolf braken en zijn lijk onder water werd meegesleurd tot het uit haar zicht was verdwenen.

Met geopende mond kon ze alleen maar ademloos blijven toekijken. Maar ondanks de aanblik van de gruwelijke ramp die zich voor haar ogen voltrok nestelde zich een idee in haar hoofd dat steeds verder naar boven kwam. Ze zullen het niet weten! Ze zullen het niet weten dat ik hem heb vermoord! Terwijl ze nog steeds wezenloos het voorbijrazende water aanschouwde besepte ze dat haar man, als dit allemaal voorbij was, zou worden bijgeteld één van de vele naamloze slachtoffers die deze ramp zou veroorzaken. Niemand zou beseffen hoe hij die hoofdwond echt had gekregen. En zij zou gewoon één van die vele betreuenswaardige weduwes zijn die hun man hadden verloren en opnieuw hun levens moesten oppakken.

Fariah zakte op haar knieën en begon te huilen. Luid nu, met diepe uithalen. En ze huilde niet om al die levens die door die verschrikkelijke vloedgolf die om haar heen kolkte werden vernietigd. Nee, ze huilde om zichzelf. Om het besef dat ze nooit zou worden berecht als moordenaar. Om het besef dat ze definitief van haar man was verlost. Om de hoop op een betere toekomst die haar opeens overspoelde, zoals de vloedgolf nu Banda Atjeh overspoelde. Om, kortom, het besef dat ze haar leven terug had gewonnen...

